

D í v ě ř í r o m á n e k



Veřní přátelé

R E X C A R E Y

www.eknizky.sk

VEŘNÍ PŘÁTELE

DÍVČÍ ROMÁNEK

REX CARREY

WWW.EKNIZKY.SK



Veřní přátelé by Rex Carrey is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

I.	I
II.	13
III.	23
IV.	37
V.	49
VI.	63

I.

Hawkinsovi se splnilo toužebné přání, dostat se z rukou Siouxů. Sotva zpozoroval, že není hlídán, začal horečně pracovat na odstranění pout.

Indiáni, srazivši ho k zemi, neměli času obrátit ho o zbraně. Měl tedy za pasem oba revolvery a dlouhý nůž tak řečený „buvolí“.

„Ten nůž mi pomůže“, řekl si a začal se kolébat ke kamenu, jenž vyčníval ze země. Dostav se k němu, snažil se, narážející špičkou na kámen, dostat nůž z pásu. Posléze se mu to podařilo. Špička se zachytila o hranu, malé posunutí dopředu a nůž mu ležel na prsou. Obrát a byl na zemi. To již Hawkinsova tvář zářila uspokojením.

Sevřel nůž koleny tak, aby ostří měl vzhůru a přešel přes ostří, nedbaje toho, že se poraní. Konečně byl volný. Zastrčiv nůž, pohlédl k táboru.

Hawkins si oddechl a začal se plížiti z kruhu světla, jenž se ostatně od minuty k minutě menšil, jak požár pohasínal.

Když se vzdálil již dosti daleko, vstal a poslouchal do tmy. Noc zatím pokročila, hádal podle hvězd, že není daleko do jedné. Chvilí uvažoval co

počítí. Potřeboval koně a dobrého koně a kde ho mohl najít než u Indiánů? Bylo to šíleně odvážné, ale musel se o to pokusit. Ostatně, až zjistí, že zmizel, a to se může stát každou chvílí, nebudou ho hledat u koní.

Věděl, že Indiáni jen v nutnosti nechávají koně dále, než je třeba. Vzpomněl si, že když přijel s Fredem — „ubohý hoch“ — vzdychl — uviděl rozsáhlejší místo tučné trávy. Najde tedy jistě koně tam.

Veden pudem, bez něhož se nikdo nikdy nestane zálesákem, zamířil tmou.

Po deseti minutách zaslechl úder a po chvíli jiný. Usmál se spokojeně.

Znal ten zvuk. Byl to úder koňského kopyta a za chvíli uviděl ve tmě obrysy koní. Rozhlížel se jako rys, ale nikde nemohl objevit strážce. Zaradoval se.

Vezme si koně, aniž by se musel s někým rvátí. Hawkins, pozoruje chvíli několik nejbližších koní, pokud mu to tma dovolila, rozhodl se pro jednoho z nich, jenž se držel stranou ostatních a jehož linie, byť neurčitá, naplnila srdce lovcovo potěšením.

Nevěděl, že je to náčelníkův kůň, ale kdyby to byl věděl, měl by radost ještě větší.

Opatrně se přiblížil ke koni a snažil se ho zachytit za ohlávku.

Ale kůň zafrkal a kopl po něm.

Hawkins se poškrábal v bradě.

„Jsi cvičený, jak vidím, a nesneseš na sobě bělocha. Můj pach ti nevoní. Nu, ošálíme tě.“

Hawkins věděl, že právě tak jako pes pozná pach člověka, tak i cvičený indiánský kůň zná vůni svého pána, a v tomto případě, protože Indiáni nejsou nijak čistí, zápach. Šlo tedy Hawkinsovi o to, jak koně oklamati. Byl si jist, že by dovolil vysednouti na sebe každému rudochovi, a musel to zaříditi tedy tak, aby kůň v něm nepoznal bělocha.

Vzpomněl si, že ani ne dvacet kroků před stádem narazil na šalvěj. Rostlo jí tam hojně, protože její hořká vůně ho přímo uhodila do nosu. Vyválili se v ní důkladně, kůň bude zmaten, protože bude cítit vše, jen ne pach bělocha.

Od myšlenky ke skutku nebylo nikdy u Hawkinse daleko. Na co pomyslel, to provedl. Chtěl i tou rázností koně oklamati a podařilo se mu to. Kůň se sice zachvěl, když ho chytil za ohlávku, a blýskl po něm očima, ale dal se odvésti.

Hawkins nevedl ho daleko, jen padesát kroků a vyšvihl se na něho. Zastrčiv nohy do řemenů, jichž Indiáni užívají místo třmenů, pobídl koně tichým rozkazem. Pobídl ho v nářečí siouxském, jež znal.

Kůň se rozběhl pravidelným, plavným klusem. Hawkins objel v širokém kruhu pahorek, jenž se stal tak krvavým dějištěm hrůzné tragédie, ne prvé ani poslední na Veliké cestě. Dosud na něm hořel oheň a Hawkins viděl, že Indiáni jsou kolem něho. Připoutal však hned pozornost před sebe a kolem

sebe. Mohl se sraziti s rudochy, vědí-li, že uprchl. Hawkins nepochyboval, že jeho útěk je jíž prozrazen.

Proto, když pahorek zůstal za ním, pobídl koně do trysku, nedbaje, že by mohl zapadnouti nohou do nory stepního zajíce, jichž, bylo v okolí dosti. Spoléhal však na koně, že se vyhne pudově každému nebezpečí.

Když jel tryskem plnou hodinu a odhadl, že se vzdálil od Indiánů nejméně deset mil, zvolnil jízdu. Cítil, že boky koňovy se pokrývají pěnou.

„Dobrý koníček“, poplácával ho po šíji. „Až se poznáme, budeme dobrými kamarády, uvidíš!“

Ale kůň začal jeviti nepokoj. Ostrá, vůně šalvěže začala vyprchávati a kůň již cítil pach Hawkinsova potu.

Chvílemi se chtěl zastaviti, ale lovec ho uhodil botami do slabín a donutil ho stažením ohlávky k další jízdě.

Začalo svítati, nejprve nesměle, jakoby jen tušením se prosvětloval východ. Noc stala se černou jako vždy před svítáním, pak začala blednouti, až se změnila v šero.

V poledne teprve Hawkins zastavil u říčky, zarostlé křovím. Pustil Uragana, aniž by mu poutal nohy, aby se napásl na šťavnaté trávě, a vytáhl z vaku, jenž byl zavěšen podle sedla, kus sušeného buvolího masa. Byl to vak Bílého Orla. Kromě několika řízků masa našel v něm váček, naplněný kimikinikem,

směsí, již Indiáni kouří a jež důkladně štípe a ohavně páchne. Na dně objevil ještě jeden váček, důkladně těžký. Nečekal to a tak mu váček vypadl z ruky a dopadnul na zemi, zazvonil.

Hawkins po něm dychtivě sáhl a rozevřev jej, tiše si hvízdil. Uviděl žlutě se lesknoucí valonky zlata.

Nelhala tedy pověst, že mnozí Siouxové znají místa, kde stačí jen hmátnouti, aby si člověk naplnil kapsu zlatém.

A zase si vzpomněl na synovce Freda a jeho tvář se zachmuřila.

„Kdyby byl ten hoch živ, stálo by to za to, abych se pokusil vypátrati kam Bílý Orel chodí na tyhle žlutásky, ale co já s penězi?“

Ač měl důkladný hlad, přestalo mu maso chutnati. Představoval si stále Freda, jak leží tam na návrší s krvavou lebkou a ožírán kojoty. „Jsi vlastně jeho vrahem“, říkal si, „a slíbil jsi Mary, že budeš nad ním bdíti.“

Mary byla jeho jediná sestra, jež mu odkázala starost o Freda, když umírala. To bylo Fredovi deset let. A Hawkins se o Freda vskutku pečlivě staral. Dal ho do slušné rodiny v Saint-Louis, poslal ho do škol, plahočil se, aby vydělával lovem tolik, aby Fred měl vše, co potřeboval, a aby z něho něco bylo. Ale Fred měl v sobě nepokojnou krev Hawkinsů. Hawkinsové byli všichni průkopníky. Již první Hawkins bojoval s Irokézy.

Měl Freda odvézti dále, neměl ho nechat v St.

Louis, jež bylo východiskem výprav na Západ; v jeho ulicích bylo viděti a cítiti mnoho dobrodružství. Měl ho dáti do New Yorku nebo Philadelphie nebo ještě lépe do Bostonu. Hawkins si zhluboka vzdychl.

„Ale pomstím tě, hochu! Přivěším se na paty tvým vrahům mnoho, mnoho jich bude hryzati trávu.“

Ze zamyšlení ho vytrhl Uragan. Zafuněl, obrátil k němu hlavu a díval se na něho ježe hřívu.

Hawkins naráz vyskočil. Věděl, že ho kůň varuje. V prvé chvíli myslil, že jsou to Indiáni, ale uklidnil se, když uviděl dva jezdce, bělochy, pohodlně jedoucí od východu k říčce. A k svému překvapení poznal Hawkins jednoho z nich. Byl to starý Samuel Lang, lovec a stopař, známý každému, jenž se dostal na Západ. A Samuel byl Hawkinsův dobrý přítel. Byli rok spolu před lety, když se vypravili do Sonovy pro změnu. Druhý jezdec na prvý pohled nebyl zálesákem. Seděl na koni jako jezdí lidé z Východu, a i jeho nový oblek to dokazoval.

„Halo, Same“! křikl Hawkins, když dojeli na padesát yardů, vystoupiv z křoví. Hawkins se musel obdivovati pohotovosti svého starého druha. Ještě nedoznělo jeho zvolání a již držel svou otlučenou, více klacku než zbrani podobnou pušku „Madlenku“, jak ji láskyplně nazýval právě tak jako jmenoval svou ošklivou, vzdorovitou herku „Aničkou“ — a mířil na něho. Ale hned ji sklonil,

poznal Hawkinse. Jeho zvětralá, šedým roz-
cuchaným plnovousem zarostlá tvář se rozsvítla
úsměvem, jež viděl i Hawkins.

„Jejda“, vykřikl, „vždyť je to Tom a já ho chtěl
poslati do věčných lovišť!“

A již uhodil „Aničku“ pěstí do hlavy. Anička
vyhodila všemi čtyřmi a dala se do běhu.

Sam, přejev mělkou říčku, svezl se v jízdě se
sedla a nestaraje se o koně, rozevřel náruč a objal
Hawkinse.

„Ty starý medvěde, kde se bereš tady na Veliké cestě,
po níž bloudíš v poslední době tolik zelenáčů? Myslíl
jsem, že lovíš někde dole a děláš si dobrý den z
Komančů či Apačů.“

Bouřlivé přivítání starého kamaráda Hawkinse
dojalo. Tiskna ho lítostivě mluvil:

„Měl jsem tam zůstat, Same, měl. Prokletá tahle
krajina! Měl jsem se jí vyhnouti, vždy mne tady
potkalo nějaké neštěstí.“

Teprve nyní si Lang všiml, že Hawkins je něčím
rozrušen a nešťasten.

„Co se ti stalo, Tome?“

„Vypravoval jsem ti přece o Fredovi. . .“

„O tom hezkém klukovi, jenž ti připadl po
sестře a z něhož jsi chtěl mítí pána? On to je? Spustil
se?“

„Ne, byl to nejhodnější kluk a mladík na světě,
ale je mrtev. Siouxové mi ho zabili.“

A začal vypravovati o karavaně, útoku Indiánů a útěku.

Sam ho vážně poslouchal, chvílemi významně se dívaje na svého průvodce, jenž když dojel, slezl se sedla a mlčky poslouchal.

Když Hawkins skončil, zeptal se:

„Říkáte, že vůdce se jmenoval Elton?“

„Ano, Bent Elton.“

„Nevšiml jste si, měl-li s sebou asi pětiletého chlapce?“

Hawkins chvíli přemýšlel a pak řekl: „Ano, měl, vzpomínám si, v jeho voze byl asi tak starý klučina, kučeravý a růžový. Vypadal jinak než; ostatní caparti v táboře, proto jsem si ho všiml.“

„Je to jisté dítě, jež hledáte, Hugi, řekl Sam. Nemůže býti o tom pochyby.“

Muž jehož starý stopař nazval Hugsem se mračil. „Musím míti jistotu, že je malý Vilcox mrtev“, řekl pak. „Pojeď na ono návrší.“

„A já s vámi, co?“ ozval se Lang.

„Přirozeně, najal jsem si vás a slíbil jste mi, že mne budete provázeti, dokud nedostihneme Eltonovu výpravu.“

„Neslíbil jsem vám však, že se dám upéci u mučednického kůlu v některé vsi Siouxů. A to by se mi stalo, kdybych jel s vámi, protože jste zelený jako brčál a umíněný a domýšlivý jako mezek. Kdyby mi řekl tady Tom, abych s ním jel, bylo by to něco jiného.“ A pohlédl na Hawkinse.

VEŘNÍ PŘÁTELE

„Jak to se mnou mluvíte?“ rozkřikl se Hugs. „Zaplatil jsem vám a pojedete.“ A položil mu ruku na rameno.

Lang setřásl tu ruku a vytáhnuv z kapsy hrst mincí, odpočítal jich část a hodil je pod nohy Hugsovy.

„Tady máte své peníze, a jeďte ke všem čertům! Snad si nemyslíte, vy zelenáči, že jsem se uvolil doprovázeti vás pro vaše bídné peníze? Sam Lang měl v rukou již tolik peněz, že by za ně mohl na Východě dělati jedno z těch strašidel, jež nosí na hlavě pokračování své hlouposti jako lesklý komín. Dojal mne osud toho malého drobečka a proto jsem řekl „well“, když jste do mne hučel, abych vám ho pomohl najiti a vrátiti mámě, jež si vzpomněla, že má syna.

Víš, Tome, je to taková východní historie, jaké se píší v knížkách, jež prodávají v Saint-Louis. Nějaká prachová holka se zamilovala do hezkého chlapíka, jenž však měl jenom holé ruce a bystrý rozum. To ale bylo málo pro rodiče té holky a řekli, že si ho nesmí vzíti. Ale to jí měli říci dříve, víš —“ a Sam zakašlal jako v rozpacích — „nu, té holce se narodilo pak dítě. Nikdo o tom nesměl věděti, to se ví. Proto ten malý capart byl odstraněn.“

Hawkins sebou prudce hnul.

„Zabili jej?“ zeptal se zděšeně.

„Na to byli. zbabělí, ale dopustili se horší věci:

dali je tomu Eltonovi, jenž byl vůdcem povražděné karavany.“

Hugs, poslouchaje, mračil se stále hůře.

„Jak to mluvíte o mých klientech?“ vybuchl zlostně. „Pán a paní Vilcoxovi jsou úctyhodní lidé.“

„To je táta a máma té holky, jež se podnesla a v New Yorku mají několik domů. Ti zašantročili svou krev a tenhle gentleman říká, že jsou úctyhodní lidé. U nás na Západě říkáme takovým lidem ale jinak. Ale do těch mi nic není, oni mne jistě na oběd nepozvou. Jde mi o toho ubohého klučinu, jehož Siouxové zavraždili s ostatními. Kdyby mi ho nebylo líto, řekl bych, že je to spravedlivý trest. Víš, ten milý té holky, když dostal vyhazov, odjel do Austrálie a usmálo se na něho štěstí: zakopl tam o ukrutnou hromadu zlata. Když se vrátil zpět, to bylo již před třemi roky, ti úctyhodní lidé se dívali na něho jinak a byli rádi, že si jejich holku vzal.“

„A proč se nepřihlásili o dítě?“ Aspoň ta holka a ten chlapík, vždyť to bylo jejich dítě?“ zeptal se Tom.

„Znáš přece lidi z Východu! Báli se, že by se známí ptali, jak to, že se jim narodilo tak veliké dítě“, šklebil se Sam. „Ale pak se stalo, že čekali nové dítě a ono nepřicházelo a když nějaký mastičkář té paničce řekl, že už nebude moci mít děti, teprve si vzpomněla na toho ubohého caparta, jehož odložila a pět roků zapírala a začala ho hledati. Tím hledáním pověřila tohohle gentlemana — hrabe se v

paragrafech a šidí lidi, jak mu můžeš vyčisti z obličejů — a ten, když zjistil, že Elton se vydal na Západ, pustil se za ním. Abys rozuměl, ti úctyhodní lidé dali Eltonovi tisícovku s podmínkou, že s jejich vnukem odejde hodně daleko. Tak ten Elton se odstěhoval do Kentucky, ale nevedlo se mu tam valně a rozhodl se proto, zkusit to jinak. Zbláznily ho ty řeči o Kalifornii, myslil si jako všichni, že stačí kdekoli nabrat na pánev trochu bláta a již bude mít plnou kapsu zlata.“

A Sam se zachechtal.

Hawkinse dojal osud Eddieho. Viděl před sebou kučeravou, plavou jeho hlavu a veliké, důvěřivé modré oči, jež na něho upřel, když se ho ptal včera, čím je.

Pohlédl zlostně na Hugse.

„Proč jste si nepospíšíl, vy vrtáku?“ rozkřikl se na advokáta. „Kdybyste byl šetřil méně svůj zadek, mohl jste zastihnouti Eltona v Laramie.“

Sam se ušklíbl.

„Tos uhádl, Tome“, řekl. „Od rána naříká, že jedeme příliš rychle a plížíme se jako hlemýždi. Ale neuhádl jsi všechno. Tenhle gentleman, který, kdyby se na něho podíval Sioux, umřel by leknutím, si řekl, že čím dále zastihne Eltona, tím více peněz bude moci vyždímat z těch, již ho poslali — a proto nepospíchal.“

„Mám tisíc chutí odepjati laso a spráskati ho“,

řekl Tom, a ohlédl se po svém koni, na jehož sedle viselo smotáno laso.

Sam teprve teď si všiml Hawkinsova koně.

„Tisíc hromů, Tome, podařil se ti ale lov! Vždyť je to proslavený zlatý mustang Bílého Orla. Slyšel jsem o něm vyprávěti, že je to nejrychlejší kuň na této straně. Tohle ti Bílý Orel nezapomene!“

„Ani já jemu“, řekl zachmuřeně Hawkins. „Ale teď“ do Laramie, starý brachu, vzbouřiti posádku a varovati všechny osadníky.“

II.

Malý Eddie vyvázl ze strašného masakru. Nebyl zavražděn s ostatními, jak soudil Hawkins, když si šel pro koně, Šel kolem něho jen tři kroky. Ale Eddie, který ho pokládal za Indiána, se k němu nepřihlásil.

Byla to pro Eddieho strašná noc. Když uslyšel ječení Siouxů a pak viděl, jak hoří vozy, padl na něho takový strach, že chtěl běžeti, aby utekl té hrozně záři. Ale srazil se s kojotem, jenž snad větřil pro sebe hostinu, a utíkal zase zpět, až vyčerpán, padl. To bylo v té chvíli, kdy šel Hawkins kolem něho. Pak začal usedavě plakati a volatí strýčka Eltona a tetu.

Jeho pláč zaslechl jeden z Indiánů, již prohledávali krajinu, aby dopadli Hawkinse.

Najednou byl Eddie uchopen drsnýma rukama a vyzdvižen se země.

Bránil se zoufale, poznav Indiána, ale ten ho vzal pod paží jako balík a namířil s ním k táboru.

Došed k náčelníkovi, hodil Eddieho na zemi a řekl: „Tohle štěně jsem našel, náčelníku, v prérii; vylo strachem, asi se zatoulalo, než jsme přišli — naši chlupci to také dělají. Co se má s ním státi?“

Bílý Orel seděl dosud, opřen o bednu. Zadíval se na Eddieho. Chlapcovy veliké modré oči, s hrůzou se dívající ne po Indiánech, jilž se nakupili kolem náčelníka, nýbrž po mrtvolách mužů, žen a dětí, ležících tak, jak je rudoši ubili, ho zaujaly.

„Neboj se, chlapče!“ řekl Eddiemu anglicky, a to slušnou angličtinou.

Eddie pohlédl teprve nyní na náčelníka. Byl k smrti ustrašen, ale zároveň bylo v něm cosi silnějšího, co ho donutilo, že vykřikl náčelníkovi do očí: „Vy vrazi, vy špinaví vrazi!“

Eddie opakoval jen slova, jež slyšel často o Indiánech, nevěděl snad ani, co mluví, cítil jen hrůzu a nenávist.

„Co vám udělali, vy zlí, oškliví?“ vzlykl.

Bílý Orel ho pozorně sledoval. Odvaha chlapcova se mu líbila.

„Co máme udělati s tím štěnětem?“ opakoval bojovník.

„Nemá nikoho, kdo by se o něho staral; vezmu chlapce do svého stanu, bude jedním z nás“, rozhodl Bílý Orel.

„Nestane se horský lev ovcí, náčelníku“, upozornil bojovník. „Jednou až toto štěně doroste, může nám způsobiti mnoho nesnází.“

„Kdo jsi ty!“ ozval se ostře náčelník, „že se opovažuješ takhle mluvit se svým nejvyšším náčelníkem?“

Ale bojovník byl statečným a hrdým mužem —

konečně, indiánský náčelník není neobmezeným vládcem, může býti sesazen radou kmene, prokáže-li se jeho neschopnost nebo přílišná krutost — a proto se ozval.

„Jsem bojovníkem kmene Siouxů a vím, že Siouxové měli vždy barvu mědi a nikdy bílou.“

Náčelník chvíli se na něho ztrnule díval.

„Odejdi!“ řekl pak. „Neřekl bys mi tohle, kdybych nebyl raněn. Zarazil bych svůj nůž do země, a nevytáhl bych ho, dokud bys nezemřel. Bojoval bych s tebou, třeba jsem náčelníkem.“ A obrátiv se k ostatním, řekl hořce: „Od které doby odmlouvají Siouxové svému náčelníku, protože jich nemůže na místě ztrestati, jsa raněn? Hněváte se, protože jsem vás káral za to, že jste pobili ženy a děti. Ale Bílý Orel věděl, proč vás kárá. Tenhle váš neprozřetelný skutek vyvolá veliký křik mezi bledými tvářemi. A všichni budou křičeti, že jsme vrazi, že nehájíme půdy, na niž lovili naši otcové, že jen loupíme. Proto jsem nařídil, abyste zajali ženy a děti a pobili jen muže, aby každý věděl, že se bráníme jen míchání bledých tváří do svých práv. Bílý Orel vidí dál než vy. Bílý Orel byl na Východě, kde jsou vsi tisíckrát větší než naše a celé z kamene a kde je tolik bílých tváří, jako zrněk písku v horském potoku. A ti všichni se dovědí o tomhle vašem skutku, protože znají písmo, jež se jmenuje noviny, doví se to i Bílý otec, veliký náčelník všech bílých tváří, a pošle proti nám své vojáky.“

„Nebojíme se jich“, ozvalo se několik hlasů.

Náčelník se opovržlivě rozhlédl.

„Bojím se jich snad já? Bílý Orel se nebojí umřít, ale Bílý Orel si přeje, aby jeho bojovníci mohli žít a v klidu lovit. Proto chce být spravedlivý. Vyhlásil veřejně, že zabije každého bílého muže, jenž se odváží bez jeho dovolení na území jeho kmene, nemluvil však o ženách a dětech. Chci si vynutit, aby Bílý otec se mnou vyjednával a jeho podnáčelníci slyšeli naše spravedlivé stížnosti, ale Bílý otec, jenž sídlí v městě, jež se jmenuje Washington, bude se mnou jednat, jen když mu nebudou jeho rádci křičeti do uší, že jsem lupič a vrah, a jeho podnáčelníci budou si mne vážit, když budou vědět, že za mnou stojí mnoho bojovníků! Proto volám do všech stran, ke všem kmenům národa siouxského.

Spojte se! Jen ve spojení dosáhnete toho, že si vás budou bledé tváře vážit. Ale mnozí si myslí, že toužím po větší moci, že chci být první.“

Ta slova zazněla hořce.

Náčelník zadíval se chmurně do noci. „Nebudou-li mne slyšet, nedaleký čas rozvěje kdysi mocný národ Siouxů jako vítr rozvívá na podzim listí. Vidím tuto rovinu a na ní města bělochů, vidím ocelového oře, jak, soptě oheň, letí prérií. Na březích řek, kolem nichž jezdí rudý muž na svém mustangu, budou bílé cesty, a po nich budou jezdit lehké

povozy bělochů. To se stane, nespojí-li se všichni Siouxové a nepostaví-li se jako jeden muž proti bledým tvářím. Domluvil jsem.“

Po náčelníkově řeči padla na všechny tíseň. Poslední věty zapůsobily zvláště silně na rudochy.

„My ti věříme, veliký náčelníku“, ozval se jeden z podnáčelníků, „ale jak máme uvěřiti, že běloši, již nás tolikráte obelhali, neslíbí nám, že nebudou vnikati do našeho území a pak nebudou dbáti svého slibu?“ Náčelník pohlédl na něho vážně.

„Myslil jsem i na to, Chřestýši, ale zaručí-li nám Bílý otec hranice našeho území, budeme moci zabiti každého, kdo bez našeho dovolení na ně vnikne. A dají nám pokoj, budeme-li spojeni.“

Eddie se díval pozorně na náčelníka. Vycítil, třebaš mu nerozuměl, že náčelník smýšlí s ním přátelsky a že se ho ujímá proti ostatním, kteří si ho nevlídně měřili. A měl se hned o tom přesvědčiti.

„Chlapče, budeš mým synem, nebo tě vezmu do svého stanu. Musíš zapomenouti ale na vše — rozumíš mi?“

Eddie, jenž se nenadál, že by divoch mohl s ním mluvit takhle, překvapeně pokývl.

„Uložte ho někam a dejte mu něco jísti!“ řekl ještě náčelník, a více se o Eddieho nestaral.

A ještě jeden z nešťastné výpravy vyvázl, jenže s těžkým zraněním. Byl to Fred. Fred jako zázrakem

unikl skalpování. Zasažen do hlavy kulí, svalil se do trsu vysoké trávy a ušel tak pozornosti Indiánů.

Procitl k vědomí, až když začalo svítati. Probudil ho chlad a bolest. Zastenal, neuvědomiv si, co se s ním vlastně stalo.

Jeho sten zaslechl strážce, jenž stál nedaleko a díval se do prémie, a otočil se rychle. Strážcův rychlý pohyb neušel náčelníkovi, jenž pro ránu nemohl usnou ti. To zachránilo Fredův život. Rudoch, povšimnuv si, že Fred sebou pohnul, chtěl ho dobiti a zvedl již tomahawk.

„Zadrž!“ vzkřikl Bílý Orel.

„Ten pes ještě žije“, řekl Indián.

Náčelník se namáhavě zvedl, a podpíraje se o pušku, došel k raněnému Fredovi.

„Vzbuď medicinmana, poví nám, bude-li žiti, a bude-li vezmeme ho s sebou do vsi, aby zemřel u mučednického kůlu!

Bojovník odběhl a vrátil se za chvíli s nevrlym čarodějem.

„Prohlédni ho!“ poručil náčelník.

Medicinman pokrčil rameny. „Snad, ale je to zlá rána.“

„Opatři ho!“ poručil náčelník a odbelhal se.

Fred mezitím omdlel a probudil se teprve, když byli již Indiáni na pochodu. Vyrazili s východem slunce, pochovavše podle rozkazu náčelníkova, třeba neradi, mrtvoly žen a dětí. Mrtvoly mužů ponechali na pospas supům a kojotům. Probudil ho

kolébavý pohyb, jenž mu připomněl houpavý pohyb loďky na vodě. Otevřev oči, uviděl po levici i pravici koňské boky. Ležel totiž v jakýchsi nosítkách z buvolí kůže, upevněné mezi dvěma koňmi. Pohyb ten mu působil nesnesitelnou bolest. Byl totiž každou chvíli hlavou níže než nohama a krev, hrnoucí se do hlavy, zvyšovala jeho muka, jež mu působilo poranění. Co se s ním stalo? Byl asi raněn, ale kde a proč? Ať se namáhal sebe více, nemohl si vzpomenouti. Kulka sice mu nevzala život, ale zbavila ho paměti.

„Co se se mnou stalo?“ vystenal otázku.

Ale medicínman jen zabručel a odešel.

Vzadu, držen na krku koně svalnatou rukou Indiána, jenž ho našel v prérii, jel Eddie. Unaven a ustrašen, usnul a jeho ochránce byl rád, že se mu nevrčí v ruce a neznepokojuje koně. Neprobudil se ani, když se Indiáni zastavili u říčky. Teprve, když se slunce sklánělo k západu, procitl a rozhlédl se vyjeveně kolem.

Před sebou viděl dlouhou řadu Indiánů, již právě sjížděli do údolí a museli jeti obloukem, takže Eddie mohl přehlédnouti jejich řadu. Siouxové jeli husím pochodem, jak jezdí Indiáni vždy na válečné stezce. Jejich počet Eddieho překvapil. A pak si vzpomněl, na včerejší den, na hořící tábor, mrtvolu mužů, jež znal — i strýčka Eltona — a začal se třásti na celém těle. Uteče, jakmile ho přestanou hlídati.

Ubohý Eddie si představoval takový útěk, jako když utekl tetě ještě v Kentucky.

Teprve třetího dne dostali se Siouxové do své vsi, jež se rozkládala na horním toku řeky North Platte, již v horách. Byla to podle názoru Eddieho bídná vesnice. Hrubě sroubené chaty vypadaly spíše jako brlohy než lidské obydlí. Do největší chaty zavedl Bílý Orel Eddieho. Eddie uviděl štíhlou, dosud mladou Indiánku, jež vítala náčelníka zářícíma očima.

Byla to náčelníková žena, Ranní Červánek.

„Přivádím ti, Ranní Červánku, syna. Přijmi ho, jako by se byl narodil z tvých boků. Snad Manitou, až uvidí, že v mém obydlí žije chlapec, vzpomene si na tvé i mé přání a dá nám ještě jednoho syna!“

Bílý Orel narazil na největší bolest Ranního Červánku. Dala náčelníkovi již dvě děti, ale byly to dcery. Začervenala se proto hanbou. Ale náčelník jí položil ruku na paži.

„Bílý Orel ti nevyčítá“, řekl jemně. I v tomto chování k ženě, byl Bílý Orel výjimkou.

Ranní Červánek pohlédla na svého muže a pána s obdivem, přitáhla k sobě Eddieho a začala mu lichotivým tónem vykládati, že se jí líbí a že ho bude mít ráda, že bude jejím milým synem.

Eddie nerozuměl její řeči, ale rozuměl jejím očím a Ranní Červánek se mu líbila. Mateřské srdce

VEŘNÍ PŘÁTELE

na celém světě je stejné, ať je v těle jakkoli zbarveném.

Proto když se ho ptala, bude-li jí míti on rád, porozuměl jí a přisvědčil.

Na rtech Bílého Orla se ukázal náznak úsměvu.
A Eddie změnil už po třetí rodiče.

III.

Uběhlo osm let. Za tu dobu se mnoho změnilo.

Přes Spojené státy se přehnala krvavá válka Severu proti Jihu, která však nedovedla zastaviti pronikání bílých na Západ, ba spíše je ještě uspíšila. Veliká cesta, po níž putovali průkopníci do Kalifornie, stávala se stále živější, právě tak jako její druhá větev, mířící k Jihu k Santa Fé. Nic nedovedlo zastaviti neklid bílé rasy a Indiáni marně se snažili postaviti se svému osudu.

A po válce, kdy nastal rozmach podnikání Seveřanů, kteří se tlačili z přelidněného Severu na Západ, vznikaly nové železnice, vnikající odvážně do hor a slibující brzké spojení Východu se Západem. V té době nepatrné osady na pohraničí rostly v města, první to tvrže civilisace, a vyháněly nové a nové výhonky. Byla to lavina, již nemohli zastaviti Indiáni, s níž se mohli jen smířiti. Ale jen málo, strašně málo z nich vědělo více, než že třeba bojovati jako bojovali jejich předkové proti bílým vetřelcům.

A mezi ty vzácné patřil Bílý Orel, hlavní náčelník kmene Siouxů. Věděl, že jeho kmen musí změnití zcela svůj život, že nastává konec loveckému

způsobu života, že Indiáni, nechť-li zahynouti, musí se přizpůsobiti nové době a snažiti se vyrovnati bělochům. Byl to heroický boj, hodný pera velikého dramatika, který vedl tento v jádru ušlechtilý muž proti předsudkům vlastních, zakořeněným staletými, a proti neupřímnosti a šejdířství bílých. A tohle poslední zůstane navždy černou skvrnou v dějinách pronikání civilisace, protože k podvodu se propůjčili i vládní činitelé. Nebylo divu, že tento vynikající člověk, s vlastnostmi vůdce, když viděl, že jeho upřímná touha po míru byla bílými využita k loupení území jeho kmene, odvrátil se s hnusem od bělochů a zburcoval všechny kmeny a ukázal se jako strašný mstitel křivd a věrolomností. Porážka generála Shermana, kterou tomuto znamenitému generálu připravil a při níž zahynulo přes dva tisíce vojáků, otrásla v letech sedmdesátých celou Unií. Ale ta porážka byla Pyrrhovým vítězstvím. Opila Indiány a rozdělila je, místo aby je scelila. Marně vyzýval Bílý Orel k svornosti, marně vykládal, že z toho vítězství by mohla vyrůst jeho soukmenovcům šťastnější budoucnost. Indiáni začali vraždit a rozdrobeni, byli v deseti letech rozprášeni nesčetnými trestnými výpravami a zahrnutí do nehostinných koutů, jež pyšně nazval kongres Spojených států „indiánskými rezervacemi“, ač málo činů v dějinách devatenáctého století bylo člověka nedůstojnějších nad tento zákon. Pobožní, ovšem po americku pobožní, kde dobrý Bůh dostává neděli jako nějaký úplatek, aby

zamhouřil oči nad tancem kolem zlatého telete, tedy tito pobožní zástupci amerického lidu, snížili Indiány, své bližní, na zvěř a jak se usnesli na zákonu, jímž byl zřízen Národní park Yellowstone, aby se v něm zachovali bisoni, šedí medvědi, rysi a jiní dravci a zvířata, tak zřídili jakési parky pro Indiány. V těchto parcích, až na vzácné výjimky, byli Indiáni již předem odsouzeni k vymření. Jako národ lovecký se v něm uživiti nemohli, protože tam neměli dosti zvěře k lovu, a nemohli se uživiti ani jako farmáři, protože z větší části to byly divoké kraje nebo jinak těžko pro Indiány vzdělavatelné.

Nadto jim nedali bílí dravci ani tam pokoje. Ubírali jim z půdy, kongresem zaručené, nestoudně kus po kuse, využívající právnických podvodů, slabostí a politických klik. Americká Unie, i kdyby postavila tisíce pomníků původním pánům Ameriky, nikdy se sebe nesmyje hanby, jež na ní zůstává za to, jakým způsobem civilisovala rudochy. Předčila v mnohém i španělské dobyval vrah. Vraťme se však k Eddiemu.

Malý Eddie těžko přivykal novému životu ve stanu Bílého Orla i životu ve stanu indiánské vesnice. Bylo to hlavně, proto, že se nemohl s nikým domluvit a že indiánští hoši ve stejném věku s ním, chovali se k němu nepřátelsky pro barvu jeho tváře. Kdyby nebylo náčelníkovy ženy, Ranního Červánku, byl by jistě utekl do nedalekých zalesněných hor, a tam zahynul.

Ale Ranní Červánek si chlapce opravdu zamilovala a chránila ho, jak jen mohla. Časem si zvykli na Eddieho staří i rudí chlapci, a když se naučil tolik siouxské řeči, že se mohl s nimi domluvit, přibrali ho ke svým hráčům.

Eddie pomalu zapomínal na svůj původ, vzpomínky na Eltona a jeho ženu matněly v jeho paměti, začaly se zdát pouhým snem. Z Eddieho nový život a nové prostředí vytvářel nového, jiného Eddieho. Nebyl to již mírný hoch, jenž ustupoval každému, hry jeho nových druhů byly pro něho tvrdou školou.

Indiánští chlapci již od mládí, dětství, jsou vychováváni v bojovnicku. Chlapce, jemuž je šest let, vysadí otec na mustanga, uhodí koně a hoch, drže se křečovitě hřívky, učí se takto jezdit. A málokdy se stane, že spadne. Tak se učil jezdit i Eddie a naučil se. V sedmi letech dovedl vylézt na koně sám a jezdit tryskem bez sedla. Vynikal v jízdě nad své bronzové kamarády, a nejen v jízdě, v střílení lukem, v běhu a lovu ryb, nejmilejší to a nejužitečnější zábava chlapců. Se šípem v ruce čekají naklonění nad hladinou řeky. Málokdy Eddieho šíp minul rybu, když se mihl jako blesk v jeho malé, ale svalnaté a opálené ruce. Nadto Eddie vynikal nad indiánské vrstevníky inteligencí, jež je plodem dlouhého vývoje.

Tak žil až do svého devátého roku, ztrácje vždy

víc a více vědomí, svého bílého původu. V tom věku měla se však státi s ním změna.

Do ležení Bílého Orla zabloudil podivný běloch. Nebyl to potulný obchodník, jakých bylo dosti tehdy na Západě a s nimiž Indiáni vycházeli v dobrém, protože jich potřebovali.

Přijel jednoho dne s náčelníkem, přivážeje na dvou koních několik balíků. Ale nevyměňoval nic z tohoto nákladu za kůže a výrobky žen. Usadil se v jedné chatě a zůstal ve vsi Siouxů. Byl to již starší muž, šedých vlasů a bílé brady. Ale jeho oči byly mladické a dobrotivé, třebaš v nich někdy ploval stín nějakého žalu.

Eddie nemohl ujiti jeho pozornosti.

Zastavil ho jednou a začal se ho ptáti anglicky. Eddie však již téměř zapomněl na svou mateřštinu. Díval se na záhadného muže s mučivým výrazem. Muž promluvil proto na něho siouxscky.

„Jsi tady dlouho, chlapče?“

„Velmi dlouho. Byl jsem docela malý, když mne přivedl náčelník.“ Eddie se zachvěl. To se přihlásila vzpomínka na záhubu karavany, s níž jel na Západ.

Běloch mluvil s ním ještě chvíli, vyptával se na to a ono a pak zamířil k náčelníkově chatrči.

Bílý Orel ho přivítal tázavém pohledem. Viděl, jak mluvil s Eddiem.

„Je to můj přijatý syn“, řekl když běloch k němu přisedl. „Zůstal jediný z výpravy bělochů, již moji bojovníci pobili proti mému rozkazu. Ujal jsem se

ho, protože Manitou mi nedopřál syna. Jednou bude vládnout mužům mého kmene.“

Stařec se usmál.

„Tušil jsem něco takového, náčelníku, a líbí se mi ten chlapec. Dovolíš, abych ho učil moudrosti bílých? Ne, neboj se, že bych zatvrdil jeho srdce proti tvým nebo odvrátil ho od života, který jsi mu vybral. Víš, že jsem prchl od svých, když se mi zhnusil jejich pokrytecký život, chci proto, aby, až převezme jednou vládu od tebe, dovedl čeliti lstivosti bílých, aby byl chytrý jako oni.“

Náčelník díval se zamyšleně do země.

„Bojím se však, že odejde, probudíš-li v něm jeho bílou minulost. Zapomněl již skoro na ni“, řekl po chvíli.

Stařec zavrtěl hlavou.

„Neodejde, náčelníku, víš přece, že byt' bych byl bílý, opovrhují svými, a i on bude jimi opovrhovati. Svěříš mi ho?“

„Budiž“, svolil náčelník, „vím žes moudrý, že rozumíš mnohem lépe nemocem, než naši čarodějové, již kolik mužů, žen a dětí jsi nám zachránil — a že tvé srdce je nám nakloněno, když ses rozhodl stati se jedním z nás.“

A tak se stal Eddie žákem doktora Olsona, jehož civilisace a neštěstí vyhnaly ze světa bílých. A doktor byl skvělým učitelem, třebaš jeho srdce bylo zahořklé; neučil Eddieho nenávisti, učil ho pravdě a

spravedlnosti a ze svého bohatého vzdělání vybíral pro Eddieho to nejlepší.

Eddie brzy přilnul ke svému učiteli, jenž začal požívati mezi Indiány vždy větší úcty, protože byl vynikajícím lékařem. Bílý Otec, jak byl Indiány nazýván, oplácel Eddieho přichylnost přímo otcovskou láskou. Nebylo divu, že Eddie za takových okolností dělal v učení zázračné pokroky.

Pak se však doktor Olson rozstonal a za týden zemřel k velikému zármutku Eddieho, Bílého Orla a všech Indiánů, již si laskavého starce, jenž jim byl dobrodincem, zamilovali.

Jako příchod Bílého Otce, tak i jeho odchod do nenávratna byl důležitým mezníkem v Eddieho životě. Eddie, když zůstal sám, s jinou, změněnou duší, pocítil tíhu samoty. Uvědomoval si den ze dne, že je jiný, než všichni kolem něho. To, co zažil do něho doktor Olson, to nemělo kořenů tady, mezi Indiány, to kořenilo v jiném světě, ve světě bílých. Olson sice, jak slíbil náčelníkovi, snažil se probuditi v něm nechuť k civilisaci, ale nepodařilo se mu to, již proto ne, že sám byl bílý a Eddie ho miloval. Ke všemu zemřela Ranní Červánek, k níž přilnulo srdce Eddieho jako k matce.

Samota Eddieho stala se úplnou. Zasuté prameny prorazily v něm horce na povrch, a Eddie začal si uvědomovati, že jeho svět je jinde, u bílých, a začal pomýšleti na útěk ze světa indiánského,

zachmuřeného a krvavého, ale ne tak, jako kdysi když ho přivedl Bílý Orel do svého stanu.

Lstivě, jak ho lstivosti naučili jeho indiánští pěstouni a trpělivě. Čekal na příležitost, jež by nebyla jen bláhovým pokusem. A ta příležitost se mu naskytla.

Dříve však si všimneme, co se stalo s Fredem Hawkinsem, jehož těžce zraněného dovezli Indiáni do svého ležení, aby skončil u mučednického kůlu. Neskončil však, třeba se uzdravil a mohl tedy podstoupiti mučení. Stalo se totiž, že ztráta paměti byla u něho trvalou a Indiáni, pokládající ho proto za blázna, chovali se k němu s úctou, jako ke všem šíleným, o nichž soudí, že jsou vyvolenými Manitoua. Fred Hawkins však, až na ztrátu paměti, byl duševně zdrav a použil prvé příležitosti k útěku, jenž se mu zdařil. Ale vraťme se znovu k Eddiemu!

Nedlouho po tom, kde byla pochována Ranní Červánek, zajal Bílý Orel dva bělochy a přivlekl je do vsi, aby skončili mučením. Byli to dva zeměměřiči. Jeden z nich čtyřicátník, druhý dosud mladík. Byli to jediní, jež zůstali živi ze skupiny, jež vyměřovala novou trať, jež měla přetítí Nebrasku a spojití obě trati Pacifické dráhy, z nichž jižní byla již napolo hotova.

Bílý Orel dal je přivázati na koně, změřiv si je nenávistně.

„Skončíte u mučednického kolu, jako lháři.“

Inženýr Owen i Wilson přijali ten soud

resignovaně. Věděli, když je společnost posílala ze Saint Louis, že se jim něco takového může přihoditi. Doufali však, že společnost se doví jistě o jejich osudu a učiní vše, aby je vyrvala z rukou Siouxů.

Bílý Orel však, sotva přijeli do hlavní jeho vsi, jim tuto naději vzal.

„Pozitří zemřete“, řekl jim, když je dal odvésti do jedné z chatrčí.

Owen pohlédl na Wilsona sklesle. Owen byl malý mužík, dobrý sice inženýr, ale člověk málo statečný, za to Wilson byl vysoký a krásně urostlý, plavovlasý a statečný.

„Jsme v pěkné bryndě, šéfe“, řekl. „Nechtěl-li nás jen strašiti — a věřím spíše, že to myslí ten chlap hrozně vážně — musíme se vynasnažiti dostat se odtud.“

„Ale jak, jak se chcete, Wilson, dostat odtud, kde nás hlídá aspoň dva tisíce očí? Pohledte, náčelník postavil před chatu stráž! A je den, v noci budeme mít na krku jistě aspoň dva.“

„Zkusiti to musíme, šéfe, nic jiného nám nezbývá. Nepodaří-li se nám to, naše situace se tím nezhorší. A budeme-li chytrí, podaří se nám to. Tvářil jsem se cestou jako dokonalý hlupák a vy jste byl tak vystrašen, že nám nechali volné ruce, a to už stojí za něco.“

„Co jsou nám platný volné ruce?“ naříkal Owen. „Vždyť nemáme zbraní.“

„Zbraní je v táboře indiánském dosti“, ušklíbl se Wilson a pak se utrhl zlostně na svého druhá v neštěstí, jenž před týdnem byl jeho šéfem.

„Probůh, netvařte se tak, vždyť se mi z vás mění krev ve vodu!“

V té chvíli přišel k chýši Eddie. Poslal ho k ní Bílý Orel, aby vyslechl, co si budou vyprávěti zajatci. Chlapec, jenž oblekem a vším ostatním připomínal indiánského výrostka, nemohl býti zajatcům nápadným a i kdyby si ho všimli, nenapadlo by jich, že rozumí anglicky.

Strážce, jenž byl náčelníkem upozorněn, poodstoupil, aby mohli zajatci nerušeně a bez obav mluvíti. Lest náčelníkova se zdařila. Wilson, když viděl, že Indián, jenž je střežil, poodešel, začal mluvíti dosti hlasitě, aby Eddie, ležící na břiše několik kroků od chýše a zdánlivě se o nic nestarající, než o ruch v táboře, dobře rozuměl.

Ale Bílý Orel nepočítal s tím, že Eddie, sotva uviděl zajatce a dověděl se, že mají skončiti u mučednického kůlu, stal se bělochem.

Když slyšel, jak se Wilson hořce posmívá zbabělému Owenovi, byl naplněn obdivem k muži, jenž, ač byl před tváří smrti, se neměnil.

Rozhodl se proto, že náčelníkovi zapře, co by bělochům škodilo a řekne mu něco docela jiného.

Wilson mluvil dále.

„Owene, vzpamatujte se, neklepte zuby, vždyť

je to hanba! Budete-li se chovati takhle proklatě zbaběle, nechám vás tady na pospas těm rudým čertům a pláchnu sám. Na mou duši, udělám to, Owene!“

Tohle Owena trochu vzpamatovalo.

„Wilsone, tohle byste snad neudělal“, řekl zděšeně.

„Udělám, nebudete-li mužem, udělám! Pochopte přece, že jen muž se může vydrati jim z nikou, nikdy však uplakaná bába.“

„A co chcete udělati?“ zeptal se Owen již klidněji.

„Mám v botě nůž, je zastrčen tak pěkně, že na něj nepřišli. Až se setmí a tábor usne, zabiju strážce — a pak uvidíme. Sázím vše na štěstí ale je to stejné v našem postavení, když se nám to zdaří, snad se nějak dostaneme ke svým — a nezdaří-li se, nemohou nás upéci dvakrátě.“

A teď si, Owene, lehněte. Jen si lehněte, šéfe, budeme potřebovat! sil a těch nenabudete, když si budete mysliti, jak pozítří nám budou snad dřítí kůži s těla.“

Nastalo ticho a Eddie se zvedl a loudal se pomalu k náčelníkově chatě. Uvažoval o tom, co slyšel a ještě o něčem. Kdyby pomohl těm dvěma, dovedli by ho mezi bělochy a tam jistě má příbuzné, kteří by se ho ujali.

Než došel k stanu Bílého Orla, byl rozhodnut, že uteče. K Bílému Orlu necítil nikdy zvláštní

příchylnosti, ač náčelník se k němu choval spravedlivě, pohlédl mu proto klidně do očí, nemysle na to, že zamlčí-li to, co slyšel, již se stává zrádcem.

„Co jsi slyšel?“

Jsou to zbabělí kojoti“, řekl Eddie opovržlivě. „Naříkají, ač se jich ještě nedotkl ani jediný šíp.“

Bílý Orel se chvíli díval na Eddieho a pak pokývl.

„Můžeš“, svolil náčelník. „Ty, třeba jsi chlapec, uhlídáš ty dva. Nestojí za to, aby je hlídali dospělí bojovníci. Vyber si z chlapců několik a stráž je — uprchnou-li ti však, povede se ti zle.“

„Máš pravdu, jsou to zbabělí kojoti. Snad ani je nedám přivázati ke kůlům. Jdi si!“ „Mám hlídati ještě?“ zeptal se Eddie.

„Neuprchnou“, řekl důstojně Eddie, obratně zakrýváje radost, jež se ho zmocnila nad nápadem náčelníkovým. Bílý Orel sice viděl jak mu oči zazářily, ale přičítal to vyznamenání, jehož se dostalo Eddiemu tím, že mohl hlídati zajatce. Eddie, když vyšel, zamířil k strážci, aby mu oznámil rozhodnutí náčelníkovu a pak vyhledal několik chlapců, kteří měli býti s ním strážci bělochů. Rozděлил hlídky tak, že sám měl hlídati až pozdě v noci.

Pak se vydal ke koním. Eddie měl již své dva koně a byli to nejrychlejší koně ze všech, vyjma koně náčelníkova. Strážce si nepovšiml, že své koně poodvedl trochu stranou, Eddie tohle udělal častěji.

Zatím se setmělo a v ležení zaplanuly ohně. Eddie, vraceje se, zastavil se u chlapecké hlídky, již první postavil u chaty, v níž byli běloši.

„Pokusím se vyslechnouti, co ti dva si povídají“, řekl chlapcům a odplížil se za chatrč. Chata byla primitivní. Čtyři kůly, sloužící za sloupy, nesoucí střechu, stěny z proutí, opleskaného blátem. Eddie vytáhl ostrý nůž, jež nosil za pasem a pustil se do vyřezávání otvorů. Počínal si při tom velmi obratně a tiše. Po pěti minutách byl hotov. Vyřízl do stěny jakési dveře, jež se daly otevřítí, protože prořízl proutí jen na třech stranách a čtvrtá sloužila za jakési veřeje.

Odsunuv dovnitř tato dvířka, zašeptal anglicky:

„Pojďte sem, ale jen jeden. Druhý ať zůstane u dveří, aby ho viděli chlapci!“

Uviděl, že jeden z mužů se zvedl a zadíval se do tmy.

„Rychle!“ šeptl Eddie.

Muž se připlazil. „Kdo jste?“ zeptal se užasle. Byl to Wilson.

„To až později, chci vás zachrániti. Náčelník ustanovil, abyste byli hlídáni námi chlapci a já jsem vůdcem těch chlapců, jsem synem náčelníka.“

„Ty?“ užasl Wilson.

„Ale jsem běloch a chci se vrátiti ke svým. Vezmete mne s sebou?“

„Přirozeně, a rádi. Ale teď mluv, jak si představuješ naše vysvobození!“

Eddie začal šeptati, že opatří koně, že vezme z náčelníkovy chaty i zbraně a až převezme hlídku, vyplíží se Wilson a jeho druh otvorem, jež vyřízl on do stěny a že je pak zavede, aby nikdo neviděl, ke koním, u nichž budou již zbraně a vše ostatní. Zni daleko široko krajinu a povede je nejkratší cestou k bělochům. Než Bílý Orel zpozoruje, že prchl se zajatci, budou již daleko a je temná noc.

Wilson poslouchal bez dechu, dokud Eddie mluvil. Když skončil, vzal ho za ruku, vyhledav ji ve tmě, a tiskna ji, zašeptal: „Hochu, ať jsem nejmizernější lump, zapomenu-li ti někdy, cos pro mne udělal! Sám Bůh nám tě poslal. Najdu tvé, žijí-li ještě, a ne-li, budu ti starším bratrem.“

„A teď jdu“, šeptl Eddie a odleží jako had. Po chvíli se zvedl a šel k ohni, u něhož seděli dva mladí strážci.

„Bílí psi jsou tak zmoženi strachem, že nemají ani odvahy mluvit“, řekl důstojně, „ale přesto hlídejte ostražitě!“

IV.

Utekl týden. Na hřebenu, jenž ohraničuje na severozápadu rovinu Laramie, zastavili se tři jezdci. Jejich koně byli unaveni a pokryti Šedým alkalickým prachem. Unaveni byli i jezdci, zvláště malý mužík, jenž se sotva držel v sedle. Jeho tvář se křivila bolestí a vrtěl sebou, stenaje.

„Jak ještě dlouho pojedeme?“ zeptal se, když vydechl. „Budu-li nucen jeti takhle ještě den, padnu.“

Ten, jemuž platila slova, neodpověděl. Byl to vysoký, štíhlý a přece statný muž asi třicetiletý, jeho tvář byla zarostlá důkladným strniskem, ústa měl stažena a kolem nich rýhu únavy, ale jeho šedomodré oči dívaly se bystře.

„Proč neodpovídáte?“ rozčilil se mužík.

Wilson, neboť to byl Wilson, vztáhl ruku přes rovinu.

„Nemáte oči, Owene? Vidíte tam vzadu tu skupinu srubů? To je pevnůstka Laramie. Za čtyři hodiny jsme u ní. Bohu díky, teď už nás Siouxové nedostanou. A také tobě díky, Eddie“, otočil se k třetímu z jezdců.

Eddie neodpověděl Wilsonovi na poznámku. Díval se upřeně k pevnůstce. Tam tedy začíná svět bílých! Vzrušení se ho zmocnilo. Vzrušení a obava. Co bude s ním, jak ho přijmou? Najde-li příbuzné, jak ho ujišťuje Wilson? V hlavě probouzí se vzpomínka na vousatého muže, jemuž říkal kdysi strýčku — jak je to dávno — jména již nevzpomínal — a slyší, jak mu povídá: „Eddie, kdybych ti řekl, kdybych ti jen řekl, kdo je tvá máma. Žije na Východě — nóbl dáma!“ A usmívá se při tom hloupě a potácí se a škytá.

Vzpomínka Eddieho nemýlí. Bent Elton mu tohle vskutku jednou řekl, když se opil.

„Na Východě“, myslí si Eddie. „Na! tom Východě, kde jsou vsi celé z kamene a v nichž žije tolik lidí, jako ve všech vsích Siouxů, ba ještě více.“ Musí tedy tam.

Ale úzkost ho přepadá. Jak najde matku mezi tím množstvím lidí? Vždyť neví ani kde ji hledati. Nezná ani svého jména. Eddie věděl od svého dobrého učitele doktora Olsona mnoho o zvycích a poměrech bílých lidí, ale představa, nepodepřená zkušeností, nikdy nemůže postihnouti skutečnost.

„Na co myslíš, Eddie?“ zeptal se Wilson, pozoruje ho chvíli.

Eddie si zhluboka povzdechl.

„Mám strach, najdeš-li mé příbuzné. Vždyť ani nevím, jak se jmenuji. Říkali mi Eddie, to jediné vím.“

Ale běloši mají dvě jména, jak mi Bílý Otec vždy říkal — i on měl dvě jména, než přišel k Siouxům.“

„Nemysli na tohle, Eddie!“ položil mu Wilson ruku na rameno, nakloniv se k němu. „Najdeme-li, bude to pro tebe dobře, nenajdeme-li, nebude však pro tebe hůře. Já jsem sám a sám ve světě právě tak jako ty, Eddie, a vždy jsem si přál, abych měl malou sestřičku, o níž bych se mohl starati. Život mi poslal do cesty tebe, budu mít tedy bratra. Tak hlavu vzhůru, Eddie! Nejsem úplně chud, mám v Springfieldu dům a pár tisíc dollarů uloženo. Nebude ti u mne zle. A já již tě neopustím. Zůstanu s tebou na Východě a budeš-li si přát, odstěhuji se do New Yorku nebo jinam.“

Eddie stočil k němu pohled a usmál se.

„Já vím, že se nebudu míti u tebe zle.“

„Tak vidíš“, usmál se Wilson. „Ale stáli jsme již tady dosti dlouho. Pojedeme.“

A pobídl koně. Eddie se k němu přidal a za oběma, vzdychaje, klusal Owen, drže se křečovitě, aby nespádl.

Slunce vystupovalo a nemilosrdně páliło. Bylo léto. Rovina Laramie byla napolo vypražena. Tráva byla zažloutlá a lámala se s praskotem. Pevnůstka, když sjeli se hřbetu, se ztratila za obzorem a objevila se až před polednem. Bylo to několik pevných srubů, ohražených důkladnou kolovou hradbou. Před pevnůstkou cvičili vojáci. Když zpozoroval tři jezdce v prérii, jeden z vojáků jim popojel vstříc. Byl to

důstojník, ne již mladý. Na prvý pohled celý muž. Jeho tvář, ošlehaná větry, vroubená šedivějícími licousy, vypadala jako vyřezaná z kamene. Jen jasné oči, třeba se zdály stejně přísnými, rozsvětlovaly tu tvář. Postavy byl nevysoké, ale pružné. Lehkost, s jakou vedl svého koně, svědčila o tom, že mu léta nevezala nic na mužné síle. Na kabátci měl odznaky majora. Byl to velitel pevnůstky major Smáli, jeden z nejstatečnějších důstojníků, jaké měla armáda Unie. Za celou válku vysloužil si jen jeden stupínek a když válka skončila, poslali ho zase na pohraničí, kde bylo třeba celých mužů. Major Smáli šel, nereptaje, bez hořkosti a závisti. Rok velel nově zřízené pevnůstce na území Komančů a když ho přesadili do Laramie, to proto, že Siouxové stávali se stále neklidnějšími, šel zase jako voják, nemysle na to, že by si jeho pětačtyřicet let zasloužilo již trochu odpočinku. Vždyť z těch pětačtyřiceti let ztrávil pětadvacet na pohraničí — s pětiletou přestávkou, jež byla však válkou.

„Odkud?“ zeptal se, když dojel k třem jezdcům, ale hned se jeho tvář změnila a ukázal se v ni úžas.

„Jste to vy, Owene?“

Owen se napřímil, jak mohl, aby vypadal důstojně.

„Ano, jsem to já, majore. Nedivte se však, že takhle vypadám! Jedeme již týden jako šílení.“

„Povíte mi to později, Owene, až si odpočinete.“

Ne, mlčte, vždyť se sotva držíte v sedle!“ A otočil koně a zamířil k pevnůstce.

Teprve, když se svezl Owen v pevnůstce s koně jako pytel neštěstí a major ho dal dovézt na lůžko, otočil se k Wilsonovi. Chvíli si ho prohlížel a pak pohlédl na Eddieho. V jeho očích se objevil obdiv.

„Líbíš se mi, chlapče“, řekl pak a otočiv se k Wilsonovi, kývl, není-li příliš unaven, že může vyprávěti.

„Slyšeli jsme již, že vaše výprava, jež měla provést trasu železnice, byla do posledního muže pobita. Jsem zvědav, jak se vám podařilo uniknouti.“

Wilson se krátce představil, posadiv se na lavici ve stínu největšího srubu, v němž bylo velitelství, skladiště a majorův byt. V pevnůstce byla právě i jeho žena se synem a dcerkou. Syn Roger byl stár jako Eddie, Alice, dcera, o tři roky mladší.

„Tak unaven nejsem, majore, abych nemohl mluvit. Byl bych vám však nesmírně zavázán, kdybyste nám dal napiti a rovněž našim koňům. Nepili jsme již od včerejšího večera.“

„Už jsem to zařídil“, usmál se major. „A že vás nedovedu dovnitř, to má své důvody.

Mám zde ženu, přijela za mnou, a je to žena z Východu, jež nemá správné představy o poměrech v pohraničí. Znepokojila by se, kdyby slyšela něco divokého. Nemusím vám snad říkati, že toto

vysvětlení, je zároveň prosbou, abyste byli ve své řeči před ní opatrní.“

„To budeme“, usmál se Wilson. „Divím se vám však, majore, proč jste jí dovolil, aby za vámi přijela.“

Major pokrčil rameny. „Přijela sama, překvapila mne. Nu, myslím, že léto přejde klidně. Tady máte již vodu.“

Jeden z vojáků přinášel ve dvou polních lahvích vodu. Wilson sáhl po lahvi chtivě, ale Eddie, třeba nežíznil méně vzal ji důstojně. „Děkuji ti“, obrátil se k majorovi. Major jenž ho se zájmem stále pozoroval, usmál se a kývl hlavou. Neušlo mu, jak se Eddie ovládl.

„Skvělý hoch“, pomyslí si. „Jsem zvědav na to, co se o něm dovím. Zdá se velmi inteligentním.“

„Majorovi nemáš tykati, Eddie“, řekl Wilson laskavě, když dopil.

„Tykal jsem až dosud vždy každému“, řekl Eddie klidně.

„Ano, mezi rudými, ale u bělochů tyká se jen nejbližším. Otcí, matce, sourozencům a známým. Ostatním musíš vykat. Rozuměls?“

Eddie rozuměl. „Nechť mi bílý náčelník odpustí!“ a pohlédl prosebně na majora. V té prosbě nebylo však poníženosti.

„Nechte ho, Wilson. Ten hoch je tak dokonalý, že ani nemůže býti dokonalejší“, řekl major tlumeně.

„To si myslím“, zabručel spokojeně. Wilson a začal vyprávěti o svých příhodách. Jak byl s Owenem

zajat Siouxy, dovedčen do vsi Bílého Orla a vysvobozen Eddiem před mučednickým kůlem.

„Nám by se to, třebaš jsem si myslil, že ano, nikdy nepodařilo. Já i Owen vděčíme za svůj život jen tady Eddiemu. Nedovedu pochopiti, jak mohl dokázati chlapec to, co dokázal. Nejen, že nám opatřil koně, i zbraně a zásoby potravin, abychom se nemuseli zdržovati lovem. A kdybyste ho, majore, viděl, jak nás vedl! Noc byla tak temni, že nebylo viděti na tři kroky. A on ani jednou neváhal, řítit se tmou a my za ním. Owen, drkotaje zuby, čekal, že si srazí každou chvíli vaz. Když se začalo rozednívati, měli jsme za: sebou čtyřicet mil. Nevycházel jsem z údivu, věřte, majore!“

Eddie vstal a požádal, smí-li odejiti.

„A proč?“ usmál se major.

„Nesluší se, abych poslouchal o sobě taková slova chvály. Eddie je jen chlapec.“

A odešel.

„Takový je, majore“, zářil Wilson. „Slíbil jsem mu, že mu najdu matku, kterou má někde na Východě, ale, abych byl upřímný, přeji si, aby se mi to nepodařilo.“

„A proč?“ podivil se major.

„Protože jsem si Eddieho zamíloval a chtěl bych ho mítí bratrem.“

„Vypravujte mi o tom hochovi, co o něm víte!“ vybídl ho po chvíli major.

„Mnoho ne, nenamluví toho mnoho, musil

jsem z něho vytahovati pracně kus po kuse a z toho jsem si sestavil jeho podivný osud. Dohaduji, že pochází z dobré rodiny, je to konečně na něm viděti, nedovedu jen pochopiti, jak se dostal do výpravy, jež směřovala do Kalifornie.“

„Snad byl sirotkem“, řekl zamyšleně major.

Wilson zavrtěl hlavou.

„Myslil jsem si to také, ale pak jsem změnil svůj názor. Hoch mi totiž řekl, že jeho matka žila na Východě, když odjel se strýcem na Západ.“

„A jak se jmenuje?“

„V tom je ta bída. Ví pouze, že se jmenuje Eddie. Když se dostal do rukou Siouxů, byl ještě dítětem, snad ani nevěděl, jak se jmenuje rodovým jménem a věděl-li to, zapomněl na ně. A z té výpravy se zachránil on jediný.“

„Kolik je mu let?“

„Ani to není určité. Snad třináct, snad o rok více nebo méně. A vy víte, majore, kolik karavan prošlo touto krajinou před deseti lety za rok.“

„A kolik se jich beze stopy ztratilo“, dořekl major. „Snad byste udělal dobře, kdybyste se obrátil na listy, vycházející na Východě. Podivná Odyssea toho hochu by zaujala redaktory i čtenáře a snad byste tak mohl najíti hochovy příbuzné.“

„To je dobrý nápad, majore. Udělám to. Budu sice málo rád, najdou-li se jeho příbuzní, ale je to má povinnost. Snad ho oplakává jeho matka a matka je více než já.“

Major se zamyšleně díval na Eddieho, jenž vylezl na ochoz táhnoucí se kolem vysoké kolové palisády, sloužící při přepadu k palebnému stanovišti vojáků, a díval se přes zahrocené kůly do prerie. Major si všiml lehkosti, s jakou se na ochoz vyhoupl. A měl za sebou týden vyčerpávající jízdy. Dokonalý chlapík!“ opakoval si již po kolikáté, cítě k Eddiemu rostoucí zalíbení. „Kdyby se tomu hochovi podobal můj Roger“, vzdychl si. Roger sice byl stejně veliký a snad i silnější, ale tenhle hoch by s ním byl hotov za několik okamžiků.

Majorovo obočí se zachmuřilo. Chtěl mítí ze syna vojáka, protože podle názoru majorova býtí vojákem znamenalo býtí mužem. Měl by si nechat Rogera v pevnůstce aspoň rok uvažoval. Potřebuje tvrdé uzdy, matka je na něho slabá, rozmazluje ho, chce z něho mítí módního, slabošského panáčka, jakými se hemží salony a ulice Východu. Ale on se tomu opře. S Alicí, ať si dělá, co chce, ale syn je jeho, nese jméno Smallů, již byli vždy tvrdými muži. Jejich kosti jsou roztroušeny od Vermontu až do Dakoty, protože byli vždy v první řadě budovatelů a průkopníků. Snad se mu podaří přemluvit ženu, aby mu nechala na jeden rok syna. Škoda, že tady nezůstane ten podivuhodný hoch! Jaký by to byl kamarád pro jeho Rogera!

Siouxská škola mu neublížila, to je na něm viděti. Není v něm ani lot zbytečného tuku, samy kov. Ale major si vzpomněl, jak Eddie mluvil

krásnou, čistou angličtinou a obrátil se na Wilsona s otázkou.

„Všiml jste si toho? A jak budete udiven, až ho uslyšíte hovořiti! Ten chlapec i podle názoru bělochů je školený lépe než kterýkoli hoch jeho věku. Když mi začal recitovati Shakespeara, Sheleyho, Byrona, myslil jsem, že se udusím. Jedl jsem právě. A co zná z historie, zeměpisu, počtů, fyziky! Je to přímo neuvěřitelné! Ví toho více než já. Víte, u Siouxů se zdržoval nějaký potrhlý lékař, jenž utekl civilisaci, jak jsem vyrozuměl z Eddieho řeči, a ten ho učil, aby, až se jednou stane náčelníkem Siouxu, mohl vésti úspěšnější boj s bělochy.“

„Jak to?“ zeptal se major.

Wilson mu vysvětlil, že Bílý Orel přijal Eddieho za svého a že kmen toto přijetí schválil.

„A přece odešel“, zabručel major.

„Právě to svědčí o jeho dobré krvi. Špatná krev by se nepřihlásila tak brzy“, řekl Wilson.

„Myslím si to také“, přisvědčil major. „Jistě však přispěl k tomu i ten lékař, slyšel jsem o něm, snad zamýšlel to, co jste řekl a chtěl probuditi v tom hochovi nechuť k bílým. Ale orlův zůstane orlem jako vlk vlkem, i kdyby se oblékl do beránčí kůže. Jak dlouho se zdržíte?“

„Jen co se zotavíme“, řekl Wilson. „Ovšem, bude to trvati několik dní, ne k vůli nám, ale k vůli Owenovi. Mám strach, aby se ještě nerozstonal. Je to prokletý zbabělec.“

Major se usmál.

„Nemůže býti každý hrdinou.“

„Ale nemusí kňučet týden před výpraskem. Inženýr je to dobrý, ale nic více.“

„A teď vás dovedu do místnosti, jež bude vaším pokojem. Ovšem, žijeme zde spartánsky.“

Wilson se široce usmál. „Po těch čtrnácti dnech, jež jsem prožil, jistě se mi bude váš hostinský pokoj zdáti královskou ložnicí. Eddie!“ zavolal na chlapce.

Eddie seskočil s ochozu a přiběhnuv, zastavil se, uctivě vyčkáváje.

„Odpočineme si, Eddie.“

„Opatřím koně“, řekl chlapec.

„Nech toho!“ zadržel ho major. „O koně se postarám již já. Jste mými hosty. Pojdte.“ A předcházaje je, vedl je k vedlejšímu srubu. Když vešli, uviděl Wilson prostou jizbu, stěn z hrubě otesaných trámů, stejného stropu a podlahy z udupané hlíny, na níž však ležely vydělané kůže bisonů. V rozích byla dvě lůžka. Pouhé pryčny, ale na nich byly kůže z grizzly.

V.

Wilson s Eddiem byli v pevnůstce již týden. Za tu dobu přilnul k Eddiemu major Smáli, jako by byl jeho vlastním synem. Čím lépe ho poznával, tím se mu více líbil. Totéž se dělo s Wilsonem, ten byl Eddiem nadšen a o ničem nemluvil než o něm, ovšem jen tehdy, když Eddie nebyl při tom, protože před jeho chválou utíkal stejně jako utekl po prvé.

A Wilson měl mnoho posluchačů, i mezi vojáky, kteří byli zvyklí na podivné příhody, žijíce na hranici divočiny. Eddieho si oblíbila i majorova žena. Byla to jemná žena, milující svého muže a trpící nuceným odloučením. Neměla však nikdy odvahy doprovázen a žiti s mužem na pohraničí, ne k vůli sobě, nýbrž k vůli dětem, jež vášnivě milovala a o něž se strchovala. Osud Eddieho ji hluboce dojal a naklonil mu její srdce hned bez výhrady, a když ho poznávala, až někdy trpěla závistí, srovnávajíc ho s Rogerem, ač její mateřské srdce bylo přesvědčeno, že jejímu Rogerovi se nemůže vyrovnati ani jediný chlapec na světě. Roger se však díval na Eddieho trochu s patra a mluvil-li o něm, říkal „ten divoch, ten Indián“, až ho za to matka kárala. Kdo však byl

ještě nadšen Eddiem, to byla malá Alice, majorova desetiletá dcerka. Podobala se více svému otci, tváří i povahou, jako Roger zase matce. Byla živá, rozhodná a upřímná. Již ve svých deseti letech ukazovala, že bude z ní jednou kráska. Měla bílou, jakoby v smetaně vykoupanou pleť, veliké tmavé oči a černé vlasy.

Eddie, jenž viděl po prvé bílé děvčátko, díval se na ni s ostychem a choval se k ní zdrženlivě, jak byl naučen chovati se k děvčatům. To dráždilo vřelou Alici. Umínala si, že si musí získati Eddieho za kamaráda, stůj co stůj. Ať se hnul, kam se hnul, všude byla za ním. Donutila ho, že ji musel svézti na svém koni, musel jí vypravovati, co dělal u „těch hrozných Indiánů“. A když se ujímal rudochů, přela se s ním, dokud ji nepřesvědčil, že se mýlí. A Alice se dala vždy přesvědčiti. Eddie se uměl zastávati svých rudých přátel velmi vřele. Ač od nich utekl, cítilo k nim jeho poctivé srdce mnoho upřímné příchylnosti a vděčnosti. Nikdy mu nikdo neublížil a byli-li k němu tvrdí, nebyli tvrdší k němu než k jiným chlapcům. Zvláště vděčně vzpomínal na Ranní Červánek. A když se o ní Alice vyjádřila jako o divošce, div se jejich přátelství na samém počátku nerozbilo. Alice ho uprosila jen slzami a slibem, že nebude již nikdy mluviti ošklivě o jeho rudých přátelích.

Alice také vyžebřala na Wilsonovi, že zůstane v

pevnůstce čtrnáct dnů. Nevěděla, že tak se stala osudem Wilsonovi i Eddiemu. Wilson by byl totiž odjel nejpozději čtvrtého dne a nesrazil by se s Rudým Johnem, falešným hráčem, jehož jednou náhodou poznal v Des Moines v Jowa při příležitosti pro Rudého Johna velmi neblahé. Byl přistižen při podvodné hře a ztlučen k smrti. Bylo to neštěstí Rudého Johna i Wilsonovo, že se v pevnůstce zastavil. A osud tomu chtěl, že Wilson nebyl při jeho příjezdu. Vyjel si s Eddiem a Alicí do prerie a vrátil se až před večerem. To již Rudý John seděl s několika důstojníky za stolem a hrál s nimi v karty Rudý John nevypadal jako podvodník, jeho klidná tvář, mírné oči a dokonalé chování a řeč, dovedly ošáliti i takového znalce lidí, jako byl major Smáli. Nemohly však oklamati Wilsona, protože si dobře všiml rudé skvrny, tak zvaného ohně, již měl Rudý John na krku, a jež mu dala jméno.

Sotva vešel do místnosti, kde podvodník hrál s důstojníky, padla mu ona rudá skvrna do očí. Neřekl však ani slova a stoupl si nenápadně za Rudého Johna a ostražitě sledoval každý jeho pohyb, tváře se však lhostejně. Rudý John se otočil, když vešel Wilson a přeměřil si ho pátravě. Ale Wilson si byl jist, že ho nemohl poznati. Tehdy v Des Moines tlačil se mezi diváky, již přihlíželi jeho výprasku.

„Nesednete si?“ pobídl ho major, pokývnuv mu přátelsky.

„Nehraju, majore“, řekl klidně Wilson. „Hrával jsem sice, ale už nehraju.“

A zapálil cigaretu.

Hra pokračovala se střídavým štěstím, ale pak začal Rudý John vyhrávati. Hromádky dollarů cestovaly k němu. Wilson zbystřil pozornost. Najednou zahlédl, jak Rudý John pustil kartu do rukávu. Kdyby ho byl nepozoroval tak napiatě, byl by mu onen trik ušel.

Skočil po Rudém Johnu a zachytil mu levici.

„Čekal jsem dosti dlouho, až jsem tě dopadl! Hrajete, pánové s podvodníkem. Majore, hmatněte mu do levého rukávu!“

„Pusťte!“ začal se brániti Rudý John. Ale Wilson ho držel jako ve svěráku. Major zatím vylovil z rukávu kartu. Jeho tvář zrudla hněvem a zrudli zuřivostí i ostatní důstojníci.

„Tohle ti, chlapíku, přijde draho!“ řekl major. „Ručím ti, že, co budeš živ, nezapomeneš na Fort Laramie. Co s ním pánové?“

„Výprask“, rozhodli důstojníci chladně.

„Ano, výprask a důkladný výprask.“

„Ne, ne — hrál jsem poctivě“, ječel podvodný hráč.

„Tu kartu mi vsunul do rukávu on.“

Wilson, jemuž platilo nařčení, vyřekl mu takový políček, že Rudý John spadl se židle. A když se zvedl

se země a díval se na něho vražedným pohledem, nedbaje ho řekl důstojníkům.

„Je to rudý John, snad jste o něm slyšeli. Podívejte, že má na krku oheň! Poznal jsem ho, jak sem vešel, a dával jsem proto pozor na jeho prsty.“

Major se otočil k podvodníkovi.

„A vy jste se odvážil sednouti si s námi za jeden stůl? Mlčte!“ rozkřikl se, když Rudý John se chtěl brániti. „Nesednete si však teď dlouho“, řekl významně.

„Odvedte ho, Rawlinsi!“

„Kolik?“ zeptal se poručík Rawlins s úsměvem.

„Padesát, aby hned tak nezapomněl — a pak mu otevřete vrata. Najdeme-li vás zítra někde v okolí, dostanete na krk oprátku.“

Tím měla skončiti příhoda, ale bohužel neskončila. Rudý John, když dostal svých padesát, a byla mu ukázána vrata, vybelhal se ven, nemluvě, nenaříkaje. Nenaříkal ani při exekuci, jen jeho oči mluvily o pomstě. Když zapadla za ním vrata, otočil se a sykáje bolestí, pustil se do noci. Když ujel asi tři míle, slezl s koně a lehl si. Nespal však, protože nemohl pro bolesti usnouti, ale nesnažil se ani o to. Vřelo to v něm.

Rudý John jako každý zbabělec byl mstivcem. A rány a pokoření probouzely v něm vražedné myšlenky. Když začalo svítati, vsedl na koně, nedbaje bolesti a zamířil k severu ke skupině javorů a

platanů. Tekl kolem nich potok a v křoví, jež rostlo na jeho březích, se chtěl skrýti a vyčkati, nahodí-li se mu příležitost k pomstě. A náhoda mu přivedla do ruky právě toho, jehož nenáviděl nejvíce, jako původce svého ponížení, Wilsona. Wilson si odpoledne vyjel s Eddiem a Alicí k říčce. Netuše, že v křoví číhá zákeřník, jel zcela bezstarostně.

Když byl jen asi padesát kroků od říčky, třeskla v křoví rána. Wilson se zapotácel v sedle.

„Co se stalo?“ vykřikl Eddie, jenž jel několik kroků za ním a hovořil s děvčátkem. Stiskl zároveň koleny koně a dostihl Wilsona právě, když padal se sedla. Zachytil ho s úzkostí v očích. Eddiemu stačil však jediný pohled, aby poznal, že Wilson je smrtelně raněn.

„Eddie, se mnou je konec. Eddie, můj hochu, je to jistě Rudý John, čekal na mne — Eddie —“

Hoch seskočil, zachytil Wilsona do náručí a položil ho jemně na zemi.

V té chvíli ozval se od říčky dusot kopyt. To Rudý John vyskočil na koně a prchal.

Eddie zahlédl jeho ryzáka a rty se mu sevřely. „Dostanu ho“, řekl odhodlaně.

„Ne, Eddie, nejezdi za ním! Jsi jen chlapec a je to vrah“, šeptal Wilson.

Ale Eddie již seděl v sedle. „Alice, jeď, jak nejrychleji umíš, do pevnůstky a řekni, co se stalo! Ať vezmou dva koně, aby ho mohli dopravit do tvrze! Já jedu za ním.“ To již dořekl v jízdě.

Alice zoufale za ním křičela, ale on toho nedbal. Jeho myšlenky byly upiatty k jezdcí, jedoucím před ním asi pět set yardů ostrým tryskem. Rudý John nebyl špatným jezdcem a měl výtečného koně. Ale padesát ran, jež dostal, vzaly mu zbylou jistotu. Ale i kdyby toho nebylo, Eddie by ho dohonil, protože jeho mustang byl daleko rychlejší Johnova ryzáka.

Minuta za minutou zkracovala vzdálenost mezi pronásledujícím chlapcem a vrahem. Když byl Eddie od Rudého Johna jen asi dvacet koňských délek, ohlédl se stíhaný. Zasmál se, poznav, že ho pronásleduje jen hoch.

„Zabiju tě“, vykřikl varovně, nezmírňuje jízdý.

Eddie neodpověděl. Přitíštěn až ke krku koně, připravoval si laso, jak byl rád, že si je vzal s sebou!

V ruce Johnově objevil se revolver. Zároveň stočil vrah koně, aby měl jistý cíl. Ale nepočítal s indiánským výcvikem Eddieho. Eddie, sotva zahlédl zbraň, svezl se na bok koně, drže se jednou nohou a rukou. Rána třeskla, ale kule zapískla nad chlapcem. V příštím okamžiku, byl již Eddie zase v sedle a otočil nad hlavou lasem. Vrah se otočením koně zdržel, kdežto Eddie hnal se k němu divokým tryskem. Nebyl proto od něho dále než nějakých dvacet yardů. Než mohl Rudý John vystřeliti po druhé, zasvištělo vzduchem laso. Zvedl ruce, ale byla to směšná obrana proti řemenu, jenž se zdál živým. Jako had ovinula se kolem něho klička a v té chvíli Eddie strhl koně divoce stranou. Vrah vyletěl se sedla a narazil při

dopadu hlavou do země. Eddie ho táhl několik kroků po zemi, pak zastavil a seskočiv s koně, kráčel k Rudému Johnu. V ruce měl revolver, dárek majorův, aby byl připraven, kdyby vrah zamýšlel nějaký úskok.

Ale Rudý John ležel nehybně i když se nad ním sehnul. V jeho tváři byla vtištěna hrůza a údiv. Ale bylo to poslední, co se mohlo v té tváři ukázat, protože to byla tvář mrtvého. Při dopadu na zemi si Rudý John zlomil vaz. Stalo se to proto, že laso mu spoutalo vyzdvížené ruce a ty působily při pádu jako páky.

Eddie, zachmuřený, vypadal v té chvíli již jako muž. Uvolnil laso, smotal je a hvízdal na ryzáka, jenž kousek dále hryzal uschlou trávu.

Ryzák šel poslušně k němu. Frkl poděšeně, když se dotkl nozdrami těla svého bývalého pána a chtěl uskočiti. Ale Eddie již držel jeho uzdu.

Vrah je potrestán a již nikdy nevystřelí zákeřně na někoho, ale co je s Wilsonem? Vydrží-li? Že jen jeli sem! Co je plátno, že vrah je mrtev, zemře-li i Wilson? Přelétl přes říčku a v letu se svezl se sedla u ležícího Wilsona. Raněný byl sám. Alice poslechla a odjela tryskem do pevnůstky.

Když Eddie poklekl k Wilsonovi, jenž se podobal více mrtvému, než živému, otevřel tento oči.

„Ujel!“ zašeptal. „Dobře, že ses vrátil, měl jsem o tebe strach!“

„Je mrtev, chytil jsem ho do lasa a při pádu si zlomil vaz.“

Wilson se usmál a vyhledav Eddieho ruku, stiskl ji. „Jsi chlapík, Eddie.“

„Kam tě střelil?“ zeptal se hoch, rozpínaje Wilsonův kabát.

„Nad srdce“, vyšeptal raněný. „Se mnou je konec, Eddie, nadobro konec. Nikdy jsem si nepomyslel, že skončím kulkou zákeřníkovou.“

Hoch zaitím již objevil ránu. Byla to ošklivá rána a nejhorší na ní bylo, že téměř nekrvácela.

„Uvázla v těle, ale pokusím se ji dostat ven. Sneseš to?“

A otočiv Wilsona, jezdil mu po zádech prsty. Zvláště mezi zebry. Po chvíli se mu zdálo, že nahmátl kulku. Wilson mu to rovněž potvrdil.

„Snad ji dostanu“, řekl Eddie odhodlaně, vytáhnuv svůj ostrý nůž.

„Jen se neboj!“ pobídl ho Wilson.

Eddie zajel nožem mezi zebra, tvář Wilsonova se pokrivila bolestí, ale z úst se mu nevydral ani sten. „Máš ji, Eddie?“

Eddie hned neodpověděl. Cítil, že narazil špičkou na kovový předmět, zajel opatrně dál, malé otočení ostří, pak trhnutí a v ráně se ukázala kulka. Zachytil ji prsty a vytrhl. Zprvu vyvalilo se trochu krve a Wilson vydechl volněji.

„Jsi skvělý, Eddie, dostals ji. Myslil jsem, že se ti to nepodaří.“

Eddie však se díval ztrnule na kulku v prstech. Rudý John, než ji nabil, nařzl ji nožem a byla proto rozpláclá. Představiv si, jakou spoustu udělala v těle Wilsonově, stiskl zuby. Ale vzpamatoval se hned. Rána krvácela v zádech. Bylo ji třeba ošetřit. Doběhl k říčce a nabral do Wilsonova klobouku vody. Když se spěšně vracel, uviděl ještě daleko v prérii ve směru k pevnůstce skupinu jezdců. Blížili se tryskem. Eddie si oddechl, poznáv v nich vojáky.

„Žije?“ vykřikl major, dojížděje a svezl se v trysku s koně, nezdržuje se s jeho zastavením. Přiklekl hned k raněnému. Když se chvíli díval, pohlédl na Eddieho velmi vážně. Eddiemu to zacukalo rty. Rozuměl tomu pohledu.

„Nevím, dopravíme-li ho živého do pevnosti“, řekl major, myslí, že Wilson omdlel. Wilson sebou však hnul.

„Slyším vás, majore“, řekl tichým hlasem. „Eddie udělal, co mohl, i kulku mi vyoperoval. Lépe by to nedokázal ani doktor, ale nemohl mi pomoci. Cítím, jak jsem uvnitř rozbit a jak tam krvácím.“ A odmlčev se, zeptal se: „Majore, máte u sebe papír?“

Major, porozuměv, vytáhl zápisník a tužku. „Diktujte! Napíší, co si přejete.“ Zatím se shromáždili kolem umírajícího ostatní, již přijeli s majorem. Byl to poručík Rawlins a pět vojáků. Všichni se

přemáhali, aby nekleli. Měli rádi Wilsona pro jeho veselou a přímou povahu.

„Poslední vůle, majore“, šeptal Wilson. „Napište, že všechno odkazuji Eddiemu, nemám nikoho, napište to tak, aby v tom nebylo háčeků — a pospěšte si, za půl hodiny budu již vychládati!“

Majorova ruka lítala na papíře. Někdy se na něco zeptal a psal dál.

„Přečtete mi to, vydržím!“ usmál se Wilson, když major dopsal. Major pokývl.

„Já, Richard Wilson ze Springfieldu, Illinois, odkazuji veškeren svůj majetek nemovitý i movitý svému zachránci Eddiemu, neznámého jména rodového, zajatci kmene Siouxů, který je však osobně znám majoru Smallovi, důstojníkům a vojákům ve Fořtu Laramie. Rozhoduji tak, umíraje, při jasném svém vědomí, protože nemám příbuzných a Eddiemu vdecim za vysvobodzení od kulu mučednického.“

„Datum, majore!“ zašeptal Wilson.

Když major připojil datum, požádal umírající, aby ho nadzvedli. Dva vojáci skočili a podepřeli ho.

Pevnou rukou podepsal Wilson, třeba se do jeho tváře vkrádal již stín smrti. Vůle však v něm hořela houževnaté až do té chvíle, kdy podepsali major a poručík testament jako svědci. Pak mu oči začaly hasnouti.

„Eddie!“ zašeptal a natáhl třesoucí se ruku.

Eddie tu ruku sevřel. Dosud se choval jako muž, ale teď se přihlásilo jeho mladé srdce a vzlykl.

„Neplač, Eddie“, usmál se Wilson, „a buď šťasten, jak —“

To bylo poslední slovo. Nedořekl „— jak si zasloužíš.“ Přepadl ho smrtelný kašel, jenž udusil poslední slovo. Na rtech se mu objevila krev a tělem projížděla křeč umírání. Jen ruka stále pevně tiskla ruku Eddieho. Pak klesla hlava na stranu a tělo se natáhlo. Vojáci položili jemně mrtvého na trávu a odstoupili, mračíce se a zakrývajíce tak pohnutí. Eddie však zůstal klečeti.

Po chvíli položil mu major ruku na rameno.

„Statečný hochu!“ řekl.

Eddie na něho pohlédl suchýma očima a vstal.

„Měl jsem ho rád, tak rád, jako Bílého Otce — nehněvejte se na mne, že jsem plakal! Indiánští hoši jsou uvykáni již od dětství, aby snášeli jakoukoli bolest bez hlesu, a Eddie byl vychováním Indián.

Major se od něho odvrátil, protože pohnutí mu zarosilo oči. Viděl, jak Eddie bojuje statečně se svou bolestí. Zase ho napadlo, jak by byl pyšný na svého syna, kdyby se podobal Eddiemu.

„Nestrachuj se, co bude s tebou!“ řekl, když přemohl pohnutí.

„Nemyslím na to, ač nevím, podaří-li se mi teď najiti příbuzné.“

„Postarám se o tebe, Eddie, sám, nenajdeme-li

VEŘNÍ PŘÁTELE

tvé matky. Konečně, nejsi již chudý chlapec, ubohý Wilson mi říkal, že má v Spríngfieldu dům a peníze.“

VI.

Byla to smutná cesta do pevnůstky. Eddie vedl koně, na němž byla připoutána mrtvola toho, jenž si ho zamiloval jako mladšího bratra a chtěl mu býti ochráncem. Cosi jako hořkost se vkrádalo do Eddieho srdce. Odešel vždy ten, jehož si zamiloval. Bílý Otec, Ranní Červánek a teď Wilson.

Major, zpozorovav jeho zamlklost, začal se ho vyptávat, jak se zběhla nešťastná událost. Eddie neochotně vypravoval.

„Chytils ho do lasa?“ podivil se, když mu vylíčil Eddie, jak dostal Rudého Johna.

„Nic to nebylo“, řekl Eddie. „Chytil jsem již do lasa bisoní jalovice a to je horší.“

Major nakazal, probrav se z údivu, dvěma vojákům, aby se rozjeli k mrtvole podvodného hráče a prohlédli ji.

„Pohřbete ho!“ řekl, když již otočili koně. „Byl to vrah, ale je již před svým Soudcem.“

Když dojížděli k pevnůstce, uviděl Eddie Alici. Vyběhla ze vrat a mávala mu rukou. „Měla jsem o

tebe takový strach.“ Zarazila se však, spatřivši mrtvolu.

„Ubohý pan Wilson“, vzlykala. „Ten ošklivý člověk — měl jsi ho, Eddie, také zabiti. Ale on ti ujel, vid’?“

Místo Eddieho odpověděl major. „Neujel, Eddie ho chytil do lasa a zlomil mu vaz.“

Alice rozšířila oči. „Je to pravda, Eddie?“ zeptala se.

„Zabil se, když spadl s koně“, řekl neochotně.

Když vjeli do pevnůstky a Eddie slezl s koně, přitočila se Alice k němu a řekla, zardívajíc se.

„Eddie, tys hrdina a já, až budu velká, si tě vezmu za muže. Ovšem, budeš-li mne chtít. Ale ty mne budeš chtít, vid’?“

Mluvila to smrtelně vážně. Poručík Rawlins, jenž to slyšel, třebaš byl zákeřnou vraždou zdrcen, musel se usmáti. Neusmál se však Eddie.

„Nebo se ti nelíbím?“ zeptala se Alice, uražena a rozlítostněna jeho mlčením.

„Líbíš se mi“, vykoktal Eddie, „ale myslím, že se nesluší, abys takhle mluvila.“

Alice si vzdychla. „Ty mluvíš jako matka. Ale já se na tebe nezlobím, já vím, že ti je smutno, protože pan Wilson je mrtev. Ale neboj se, Eddie, já řeknu tatínkovi, aby si tě nechal.“

Major mezitím zašel do svého bytu.

Jeho žena ho přivítala úzkostným pohledem.

„Jak jsem se poděsila, když Alice přijela s tou zprávou! Už jí nikdy nedovolím, aby jela takhle do prémie. Co kdyby se jí něco stalo?“

Major se zatvářil unaveně. Myslí si v té chvíli, že jeho jemná žena je trochu sobecká ve svém strachu o děti.

„Wilsona jsme přivezli mrtvého“, řekl s jemnou výčitkou.

Paní Smallová zbledla.

„Bože, bylo to tedy tak vážné? Já myslila, že Alice přehání.“ A pak vzpomněla, co bude s Eddiem.

„Právě o tom chci s tebou mluvit. Je pochybné, že se mi podaří najít někoho z jeho rodiny, když hoch si nemůže vzpomenouti, jak se aspoň jmenoval onen strýc, v jehož voze jel.“

Paní Smallová pohlédla na muže zarmouceně a vzdychla.

„Jak lituji toho hochu! Pan Wilson, jenž ho měl tak rád, již nežije. Chceš pátrati místo něho?“

„Ne, Alice — chci se toho hochu ujati a doufám, že nebudeš proti tomu. Nedělám to jen ze soucitu, mam pn tom určitý osobní zájem. Ten hoch by mohl být velmi dobrým učitelem našemu Rogerovi. Je to opravdový muž, třeba je dosud chlapcem. A mluvím-li o Rogerovi, řeknu ti zároveň, že jsem se rozhodl ponechat si ho zde.“

Paní Smallová pohlédla na něho zděšeně.

„Tady? V téhle hrozné krajině? Ne, to nemůžeš mysliti doopravdy, Johne.“

Úzkost se jí dívala při tom z očí.

Ale major Smáli nedal se obломiti.

„Žiji tady již dva roky, Alice, a nezdá se mi ta zdejší krajina tak hroznou. Ovšem, nebude zde míti Roger tetiček, jež mu vykládají, jaký je skvělý chlapec a strkají mu do kapes dolary, ani slabou matku, jež mu vše promine a vždy najde pro něho omluvy. Musel jsem ti to, Alice, jednou říci.“ Major mluvil, přecházeje a vyhýbaje se prosbě v ženiných očích.

„Chci míti z něho muže a ne gigrle, je to Smáli a k tomu poslední Smáli. A víš, že Smallové byli vždy celými muži. Nepros, neustoupím! A neděs se také, budu nad ním bdíti. Udělám z něho s pomocí toho hocha něco. Na škodu mu nebude, když něco zkusí.“

Paní Smallová se úzkostí rozslzela.

„Johne, vždyť je to jen hoch!“

„Eddie je také jen hoch.“

„Ale, Johne, nemůžeš přece srovnávat Eddieho s naším Rogerem!“

„Srovnávám ho však“, řekl major prudce, „a to srovnání dopadne vždy pro Rogera

bledě. Eddie je gentleman, Roger však klacek.“

„Jak to můžeš říci? Roger je tak hodný, tak milý!“

„Jak bys ho neviděla takovým ty?“ řekl major ironicky. „Roger byl pro tebe vždy zázrakem, byla’s

VEŘNÍ PŘÁTELÉ

slepá vždy, co se týkalo jeho vad. Ale Roger není hodný ani milý, protože je to, co jsem řekl: klacek. Myslíš, že nevím, jak se nehezky chová k tobě, když je s tebou sám? Že se ti odvažuje i posmíván?“

Paní Smallová sklonila zahanbeně hlavu.

„Kdo ti řekl, že se mi posmívá?“

„Vím to. Jak by se ti neposmíval, když mu otročíš? Ale to teď přestane.“

Major, mluvě to, přistoupil k otevřenému oknu. Uviděl svého syna. Mluvil o čemsi s poddůstojníkem.

„Nemohu“, řekl poddůstojník.

„Proč byste nemohl?“ utrl se Roger. „Já to chci, přiveďte mi koně!“

Znělo to pánovitě. Major se zachvěl zlostí.

„Rogere!“ křikl, vykloniv se z okna.

Roger se otočil a pohlédl zaraženě na otce.

„Rogere, pojd' sem!“ řekl přísně major.

„Co zase udělal, Johne?“ zeptala se rozčileně paní Smallová.

Major však neodpověděl.

Když Roger vešel, přeměřil si ho hněvivě. Roger byl statný na třináct let. Pěkně urostlý a hezký, kdyby v jeho tváři nebylo něco co odpuzovalo.

„Rogere, co si o sobě myslíš?“ zeptal se major.

Chlapec neodpověděl. Pohlédl jen na matku, jako by ji volal na pomoc. Majorovi neušel ten pohled.

„Ptal jsem se tě, co si o sobě myslíš!“ opakoval ostře.

„Nerozumím ti, otče.“

„Rozumíš mi“, zahřměl major. „Jak se odvažuješ poroučeti poddůstojníkovi, aby ti přivedl koně?“

„Johne, což je to takový hřích?“ ozvala se paní Smallová.

Major se k ní otočil, zmírnil však ostrou odpověď.

„Je to více než hřích, Alice, je to bezmezná drzost! Opovazuje se chovati k vojákovi, jenž prodělal se mnou desítku bitev a byl několikrát raněn, jako by to byl černý sluha. Stane-li se to ještě jednou, Rogere, odprosíš ho před vojáky! Rozuměls? Rozuměls?“ zahřměl, když Roger vzdorovitě mlčel.

„Ano“, řekl chlapec, zblednuv.

„Jdi“, řekl major. „Ode dneška, budeš si dělati vše sám. Chceš-li mít koně, budeš se o ně starati sám, jako se stará Eddie.“

Major Smáli si nepočínal právě šťastně, když takto začal Eddieho dávat za vzor. Ve vzdorovitém, rozhýčkaném chlapci zesílila jen nechuť proti Eddiemu, již Roger sice dobře později skrýval, obávaje se otce, ale při první příležitosti, vymknuv se z dohledu otcova, dával ji Eddiemu najevo, ač Eddie se choval vždy k němu přátelsky a poctivě a nedal se odraditi od svého šlechetného chování vědomím, že Roger není hoden jeho přátelství. Eddie to však také

nedělal k vůli Rogerovi, nýbrž z vděčnosti k majoru Smallovi, jehož si vážil a jehož miloval.

Smáli, jak slíbil, se ho otcovsky ujal. Když doprovázel ženu k železnici do St. Joseph, vzal s sebou Eddieho, aby se pokusil na Východě, bude-li to možno, najiti mu někoho z jeho příbuzných. Roger zůstal v pevnůstce, třeba jeho matka za něho prosila. Major v tom nepovolil, nedal se ani přemluvíti k tomu, aby jel s nimi na Východ a pak se vrátil. Svěřil ho svému nástupci, kapitánu Robertsovi.

„Bděte mi nad ním, Robertsi, je to poslední mého rodu, a buďte k němu tvrdý, ale ne milosrdný, tvrdý.“

„Jedte s klidem, majore!“ řekl kapitán. „Najdete ho až se vrátíte v pořádku. A nezapomenu také, že chcete, aby z něho vyčichl Východ.“

Smáli za tři měsíce dovolené na Východě usilovně pátral po příbuzných Eddieho, ale bezvýsledně. Vzdal se posléze naděje a rozhodl se, že vyřídí dědickou záležitost Eddieho a vezme ho do Laramie. Byl tomu konečně rád, protože nerad by se vzdával myšlenky, že Eddie předělá Rogera. Navštívil na zpáteční cestě Springfield, a když shlédl rozsáhlý dům Wilsonův, nyní Eddieho, v městě, jež mělo slibnou budoucnost, neprodal ho.

„Budeš míti aspoň jednou Eddie domov. Peníze, jež ti Wilson odkázal, stačí, abys mohl začítí cokoliv.“

Ukázalo se totiž, že nešlo o nepatrný peníz. Bylo to přes deset tisíc dolarů, tehdy slušné jmění.

„Čím bys chtěl býti?“ zeptal se po prvé Smáli Eddieho.

Eddie, ohlušen dojmy z východních měst, zvláště z Nového Yorku, jenž ho ohromil svou rozsáhlostí a ruchem, odpověděl stísněně žc neví.

„Nelíbilo by se ti býti vojákem?“

„Jako vy?“ zeptal se dychtivě.

„Ano, jako já“, usmál se major spokojeně.

„A mohl bych jím býti?“

„Proč ne? Chci poslati Rogera do kadetní školy ve West Point, budeš-li chtít tam s ním, postarám se, abys byl přijat. Tenhle rok zůstaneš v Laramie a příští půjdeš do Nového Yorku, abys se připravil s Rogerem pro kadetní školu. Nedá ti to mnoho práce, protože víš více než Roger. Jsem jist, že bude z tebe dobrý voják.“

Tím bylo rozhodnuto o příštích osudech Eddieho. A Eddie to rozhodnutí přijal s nadšením. Pobyť na Východě nemohl s něho setřítí stop indiánské výchovy ani názoru, že muž má býti bojovníkem.

Do Laramie se vrátil uprostřed zimy. Byla to namáhavá cesta, ale Eddie nikdy nezdržel dospělých. Vyrovnal se majorovi i jeho průvodcům, setnině vojáků, jež měla zesílit posádku. Zprávy, přicházející z oblasti Siouxů, byly stále znepokojivější a Laramie hlídala na prahu jejich lovišť.

VEŘNÍ PŘÁTELÉ

V zimě sice se nedalo mysliti, že by Siouxové něco podnikli, ale sotva se otevře jaro, jistě se povede zle karavanám na Veliké cestě, nebude-li jich chrániti dosti silná posádka, v jejímž dalekém stínu by se mohly prosmeknouti indiánským územím.

Čím více vnikali do pustiny, tím byl Eddie spokojenější. Celé dětství ztrávil v divočině, již si zamiloval a které rozuměl a civilizace Východu ho děsila a skličovala, jako by skličovala kteréhokoli indiánského chlapce, zvyklého na prérii, lesy, jízdu koněm a lov. A když se ukázala pevnůstka, usmál se šťastně. Tam na severozápadě byla země jeho chlapeckých let, ves Siouxů, jež se mu ve vzpomínkách zdála krásnější, než kdy byla. Ano, až bude důstojníkem, bude chtíti sem! Řekl to majorovi.

Major se usmál. „Máš pravdu, Eddie, tady je voják vojákem, kdežto na Východě vypadá jen jako voják. Postarám se, aby ses ke mě vrátil.“

Konec.